

Hồi thứ ba mươi bảy

Lướt trời lồng lộng

Thời tiết cuối thu, đêm càng khuya càng lạnh, một cái lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, khác hẳn với cái lạnh se sắt mùa đông, cắt buốt da người.

Hoa Sỹ Kiệt thần trí dần dần hồi phục, thở một hơi dài rồi mở choàng mắt ra.

Vầng trăng non đã chênh chếch sườn non, rọi nghiêng bóng thấp qua người chàng.

Cảm thấy trong người hơi lạnh lạnh, chàng quét mắt nhìn quanh thì thấy nơi mình nằm là một phiến đá to bằng phẳng dưới một cội cổ thụ rườm rà.

Hoa Sỹ Kiệt định chỗi tay ngồi dậy, nhưng tứ chi đã bị trói cứng chẳng thể giở lên.

Trận kịch chiến ác liệt trên Lạc Nhạn Phong dần dần hiện tại trong tâm não. Toàn thân chàng hiện vẫn bị lớp tơ nhện vạn độc trói cứng không sao mở được.

Nhưng phong cảnh ở đây khác hẳn, không phải đỉnh Lạc Nhạn Phong, đám người Bình Thiên giáo cũng chẳng thấy một người.

Thay vào đấy, trước mắt chàng là một tòa tháp cao vút uy nghi, bốn bên rừng thông ngút mắt, đỉnh núi ánh trắng bạc.

Đây là đâu? Ai đã cứu chàng đến chốn này? Tất cả hiện tại và quá khứ ngổn ngang như một giấc mộng không đầu không đuôi khiến chàng nghĩ ngợi mãi không thôi.

Đột nhiên từ sau tòa cổ tháp đen sì bỗng vọng lên giọng bi ca buồn thảm:

*“Tặng chàng ngọn tháp hồi phong
Có trời xanh ngắt, có mây trắng hồng
Tặng luôn bóng tháp nào nùng
Luôn vầng trăng lạnh luôn lòng đang mơ
Vầng vặc đêm thâu
Chênh vênh tháp vắng
Lả lướt trăng sầu
Cuồn cuộn sóng xô
Ước chi ta cùng chàng thuyền con lênh đênh
Ước chi ta cùng chàng triền miên yêu thương...”*

Trời đêm vốn đã vắng vẻ buồn tênh, lại thêm giọng ca bổng trầm não nuột khiến lòng người không khỏi tái tê.

Hoa Sỹ Kiệt đang giữa trạng thái mê mê tỉnh tỉnh, lạ lùng đảo mắt nhìn quanh.

Giữa đêm khuya bốn bề vắng ngắt, thỉnh thoảng lại có tiếng ca thê lương đến thế? Phải chăng là ma quỷ định trêu người?

Chàng còn đang sửng sốt, quét mắt sục bốn bề, giọng ca chợt im bặt giữa chừng.

Tiếp theo là một bóng đen mờ mờ tượng như một oan hồn nhẹ nhàng đáp rơi bên cạnh.

Chàng chưa kịp nhận bóng đen đó là người hay ma, chợt cảm thấy cổ họng lạnh ngắt như bị một vật chỉ sắc bén đè lên.

Hoa Sỹ Kiệt kinh hãi thét to:

- Ai?

Bóng đen nọ vì đứng ngay hướng đỉnh đầu, Hoa Sỹ Kiệt lại đang trong tình trạng nằm ngửa, thân hình không thể nhích động nên không sao trông rõ diện mạo đối phương.

Chỉ nghe một giọng nói sắc lạnh từ trong bóng tối phát ra:

- Hoa Sỹ Kiệt! Người phải nói thật! Trong lòng người yêu cô gái nào nhất?

Hoa Sỹ Kiệt nghe xong câu hỏi đó, cảm thấy như vừa rơi vào giữa trăm trượng sương mù, đầu óc rất rối loạn hoang mang, không hiểu đối phương hỏi câu đó với dụng ý gì?

Chàng lắc đầu hỏi lại:

- Tại hạ muốn biết trước dụng ý của tôn giá, hỏi những điều vặt vãnh không đâu đó để làm gì?

Giọng nói của bóng đen càng sắc lạnh hơn:

- Hoa Sỹ Kiệt! Nếu mi chẳng chịu nói cho minh bạch ra thì ta giết chết mi ngay.

Qua câu thứ hai, Hoa Sỹ Kiệt đã nhận ra đối phương là một thiếu nữ, chàng kinh ngạc nhủ thầm:

- “Nàng là ai? Phải chăng là ân nhân đã cứu ta? Hay là...?”

Chàng nhẹ thở dài cất tiếng:

- Té ra là một vị nữ bồ tát. Tôn giá hỏi làm chi? Tại hạ đang bị mạng nhện độc trói cứng, chẳng thể nhích động được. Cô nương muốn hạ sát tại hạ xin cứ ra tay.

Thiếu nữ áo đen hừ lên một tiếng tức giận:

- Nếu mi vẫn còn ngoan cố chẳng chịu nói, ta sẽ hạ độc thủ hành hạ mi cho đến khi chịu nói mới thôi.

Hoa Sỹ Kiệt lắc đầu đáp:

- Cô nương bảo tôi tách bạch thế nào đây? Tại hạ biết đầu đuôi ra sao mà trả lời?

Thiếu nữ cười sắc lạnh:

- Hoa Sỹ Kiệt! Người quen được mấy cô gái?

Hoa Sỹ Kiệt cười héo hắt:

- Nếu kể quen nhau thì khá nhiều. Nhưng tri âm thì chỉ có một.

Thiếu nữ hỏi dồn:

- Là ai?

Hoa Sỹ Kiệt khẽ lắc đầu, cất giọng buồn buồn:

- Không thể nói cho cô nương rõ được. đó là chuyện riêng tư không ai có quyền bắt tôi khai ra.

Thiếu nữ nói:

- Nhưng ta quyết biết cho kỳ được.

Hoa Sỹ Kiệt chùng như rất bất mãn, hừ lạnh:

- Cô nương tưởng gì đao vào cổ tại hạ như thế thì tại hạ sẽ sợ hãi mà nói ra chăng? Hừ! Hoa Sỹ Kiệt này chưa khi nào cúi đầu trước đao kiếm.

Thiếu nữ nghe Hoa Sỹ Kiệt nói cứng như thế, thoáng giật mình, nghĩ ngợi một lúc rồi vụt đổi sang thái độ ôn hòa.

- Vậy với cách nào mi mới chịu nói?

thấy lời lẽ đối phương đã khá ôn tồn, chàng không khỏi lạ lùng nghĩ thầm:

- “Cô gái này thật là kỳ quái. Tại sao cứ nằng nặc hỏi câu ấy? Nàng là ai?

Số thiếu nữ chàng quen biết không dưới bảy tám nàng.

Dĩ vãng như triều dâng cuộn cuộn trôi về trí não. Chàng nhớ rõ Ngũ phụng của Xà Yên Hồ đều yêu chàng. Buồn thay cho Tần Hương Linh đã vì chàng mà tuần tình.

Người mà chàng yêu thương nhất chính là Phan Quyên Quyên, lại bị Hồng Trần Cuồng Sanh hại đến thân tàn ma dại. Sau lần gặp mặt sau cùng độ nọ rồi nàng mất tăm.

Rồi lại Hạ Quyên Quyên, con gái của Băng Hồn Tiên Cơ vì chàng mà bỏ đi biên biệt. Có thể nàng đã thế phát quy y, đoạn lìa hạnh phúc thanh xuân dưới lớp áo nâu sòng đạm bạc.

Thêm một Tư Đồ Hồng con gái của Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hạnh đối với chàng cũng một dạ chân thành.

Bao nhiêu rắc rối đau thương từng lớp kéo qua tâm trí.

Chàng đoán thiếu nữ đang gạn hỏi chàng kia nhất định là một trong số các nàng đó. Nếu như chàng chẳng đáp khéo, lửa hờn ghen của đối phương sẽ tuôn trào.

Chàng đắn đo mãi rồi im lặng luôn vì chỉ có cách đó mới là thượng sách.

Thiếu nữ đợi mãi không nhẫn nại được to tiếng thúc giục:

- Nếu như mi không nói ra đừng trách ta ra tay tàn độc.

Hoa Sỹ Kiệt cười ảm đạm:

- Cô nương và tại hạ có thù gì chăng?

- Không.

- Đã chẳng oán thù sao lại đòi giết tại hạ. Giết người một cách vô duyên vô cớ như thế cô nương không hối tiếc sao?

Thiếu nữ cười lạt:

- Ai bảo mi chẳng chịu nói ra. Đây là lần cuối cùng. Kể nào mi yêu nhất?

Hoa Sỹ Kiệt khăng khăng lắc đầu:

- Tại hạ không thể khẳng định để đáp cho chính xác được. Cô nương muốn giết thì cứ tùy ý.

Thiếu nữ ngăn người ra nghĩ ngợi:

- “Tên khốn này đáng gọi là kẻ có khí phách ngang tàng, thật vô phương bức bách gã.”

Nhưng ngoài mặt vờ nghiêng răng quát to:

- Ta không tin là mi không sợ chết. Mở mắt ra mà trông đây!

Dứt lời nàng khoanh tròn mũi kiếm trước mặt chàng và chiếu thẳng vào lồng ngực chàng đâm vào xuống.

Hoa Sỹ Kiệt đưa mắt nhìn lên khoảng cao không, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài u oán.

Đột nhiên có thanh âm già nua như từ hư không vọng về:

- Đồ nhi đừng tay!

Liền sau đó một bóng trắng từ mút cao tâm mắt bắn nhanh xuống trần diện.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, bóng trắng càng phấp phới huyền ảo như một thần linh từ thượng giới hạ phàm.

Hoa Sỹ Kiệt vội ngoảnh đầu nhìn sang. Bóng trắng vừa đáp xuống là một vị cao tăng khoác chiếc áo cà sa trắng tinh như tuyết. Mặt tròn kín sau một vuông lụa cũng tuyết trắng. Râu tóc cũng trắng phơ một màu.

Tuy vầng trăng không mấy tỏ nhưng cũng lơ mờ nhận thấy ông mặt vuông tai lớn, tay cầm một chiếc gậy đầu rồng, niên kỷ xem ra cũng ngoài bách tuế, tà áo phất phơ trong gió, dường tượng như một lão tiên ông.

Thiếu nữ vội thu kiếm nghiêng mình thi lễ:

- Đệ tử chỉ dọa gã đấy thôi.

Lão sư già cười:

- Thật ra trong lòng gã chỉ có một giáng hình con. Đồ nhi đã hiểu lầm gã rồi.

Thiếu nữ dẫu môi nũng nịu:

- Sư phụ đoán sai rồi. Gã quen hàng tá người như thế. Trong lòng gã làm gì có...

Đôi má hồng lên tươi tắn, câu nói vụt bỏ lửng giữa chừng và đôi mắt lại liếc nhanh về phía Hoa Sỹ Kiệt.

Vị sư già cười kha kha:

- Sư phụ có bao giờ đoán sai? Vì rằng sư phụ đã luyện được đôi thiên lý nhãn. Những hành động của hai người không sao thoát được đôi mắt của sư phụ.

Thiếu nữ lắc đầu quây quây:

- Sư phụ lại trêu con đấy ư? Người trần mắt thịt xác phàm làm sao có thể nhìn thấy những việc ngoài ngàn dặm? Sư phụ cũng chưa phải thần tiên. Đệ tử không tin rồi.

Vị sư già vuốt râu cười lớn:

- Sư phụ tuy chưa là thần tiên, nhưng cũng có thể gọi là bán tiên rồi. Vào đây. Sư phụ cho con xem một vật. Con sẽ rõ lời thầy không phải là ngoa.

Dứt lời vị sư già lôi trong người ra một trái cầu nhỏ long lanh trao cho thiếu nữ và nói tiếp:

- Con hãy đưa quả nhãn cầu này lên mắt. Con sẽ thấy những gì con muốn thấy.

Thiếu nữ ngoan ngoãn nâng trái cầu lên ngang tầm mắt nhìn vào.

Quả nhiên trước tầm mắt nàng hiện rõ năm người đang bôn ba trên lộ trình, giáng về vội vàng...

Thiếu nữ lạ lùng cất tiếng:

- Sư phụ! Năm người ấy là ai?

Vị sư già cười đáp:

- Họ là những kẻ mà con rất hận. Ngày mai giờ Ngọ con có thể gặp họ trên lộ trình.

- Thật chẳng sư phụ?

Vị sư già nhắm mắt chậm rãi đáp:

- Sư phụ có khi nào dối con? Bây giờ con hãy nhìn vào phía trái quả cầu.

Thiếu nữ vâng một tiếng, di động nhãn quang sang phía tả thì thấy có một lão già áo đen đang xếp bằng ngồi tĩnh tọa trong một hang động tối mù, dường như đang hành công và hé miệng phun ra vật chi...

Thiếu nữ vội hỏi:

- Thừa sư phụ! Lão già đó đang làm chi vậy?

Vị sư già vụt mở bừng mắt ra, nhẹ nhàng đáp:

- Sư phụ định sai con đưa mấy người đi tìm lão ấy đây. Người đó chính là Thiên Thủ Thân Y Phạn Hồi Thiên. Xe mã đã sửa soạn xong xuôi và đợi ở ngoài. Sáu người đã an bài trong xe tất cả. Con hãy bồng gã Hoa Sỹ Kiệt này đưa lên xe, tìm cho được vị Thân Y ấy nhờ người chữa trị.

Thiếu nữ nhú mày lo âu:

- Bẩm sư phụ! Vị Thân Y đó ở cách đây bao xa?

- Độ ngàn dặm lộ trình. Con nhằm hướng tây theo lộ trình Vân Quý xuất phát, đến Khô Cốt Nhai là có thể tìm được ông ta.

Lão ngừng lại đôi lúc rồi tiếp:

- Gặp được vị Thân Y đó rồi, con không nên dùng lời nhỏ nhẹ khấn cầu ông ấy.

Thiếu nữ lạ lùng hỏi lại:

- Không lẽ phải dùng thái độ cứng cỏi để bức bách ông ấy?

Vị sư già gật đầu:

- Gần như thê. Càng tỏ vẻ cứng rắn càng hay. Bằng không bao nhiêu vất vả hành trình kể như công cốc. Con đã hiểu chưa?

Thiếu nữ gật đầu, trao quả cầu lại cho sư phụ.

Hoa Sỹ Kiệt thấy vị sư già trước mặt thần bí khác thường, đoán đo một lúc rồi buông lời ước hỏi:

- Dám hỏi đại sư. Phải chăng vẫn bố trí được chính đại sư từ Lạc Nhạn Phong cứu ra đây.

Vị sư già đôi tay chấp trước ngực niệm một tràng Phật hiệu mà không đáp ngay vào câu hỏi:

- A Di Đà Phật! Thí chủ nghiệp chướng còn dài, mạng không thể chết. Vả lại trên Tung Sơn độ nọ, tấm lòng nghĩa hiệp của thí chủ đã làm bản tăng...

Ông bỗng từ từ khép mắt và bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Nhưng Hoa Sỹ Kiệt lòng rung động nghĩ thâm:

- “Xưa kia sư phụ ta đã nói hơn trăm năm về trước Tung Sơn Thiếu Lâm Tự có một vị cao tăng hoạt phát, đã luyện được phép bất tử, đã dời Thiếu Lâm Tự ẩn tích một nơi. Chẳng lẽ là vị sư già này?”

Đang còn hoang mang nghĩ ngợi, vị sư già đã khoát tay hối thúc:

- Đồ nhi mau bồng Hoa thiếu hiệp lên xe đi.

Hoa Sỹ Kiệt vội nói:

- Xin hỏi đại sư pháp hiệu là chi?

Vị sư già cười nhẹ:

- Bản tăng đã quên mất pháp hiệu từ lâu. Nếu còn có duyên tất ngày sau vẫn còn gặp lại.

Dứt lời phát động tăng bào, thân ảnh như vầng sáng trắng bắn vút lên không nhanh như biến.

Đồng thời Hoa Sỹ Kiệt bị một thiếu nữ áo đen cặp xốc lên đi vùn vụt như bay.

Chẳng bao lâu đã tiến ra đến vệ đường.

Hoa Sỹ Kiệt nhìn ra phía trước, quả nhiên có một cỗ xe ngựa đậu sẵn ở đấy.

Thiếu nữ áo đen chẳng thốt một câu, đặt nhẹ Hoa Sỹ Kiệt vào xe, đoạn leo lên ngồi phía trước, ra roi dục vó buông cương, nhắm hướng tây trực chỉ.

Hoa Sỹ Kiệt quét mắt nhìn khắp trong xe, thấy sáu người đồng hành đều hôn mê bất tỉnh.

Chú mục nhìn kỹ sắc diện từng người, chàng bất giác giật mình sửng sốt.

Vì sáu người đó chính là những kẻ đã cùng chàng chung nạn trên Lạc Nhạn Phong, mình mẩy tay chân đều bị bó chặt trong lớp tơ nhện độc.

Nhìn thấy đủ cả Tư Đồ Không, Côn Lôn Ngu đạo chân nhân, La phù duy đạo chân nhân cùng Động Đình trại chủ Tăng Thủy Hùng, Cái Bang bang chủ Địch Nhất Phi. Tất cả vẫn còn sống sót. Hoa Sỹ Kiệt bàng hoàng mừng rỡ, cứ tưởng mình đang trong giấc mộng.

Không dần được lòng hân hoan, chàng buột miệng la:

- Tư Đồ hiền đệ! Tư Đồ hiền đệ!

Tư Đồ Không từ từ hé mắt. Thoáng thấy Hoa Sỹ Kiệt liền vui mừng la lên:

- Kiệt huynh còn sống ư? Thật là người lành có trời độ!

Ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh lùng:

- Nếu chẳng có thầy trò ta đến cứu thì đâu còn sống sót toàn vẹn đến giờ? Người lành trời độ cái gì?

Hoa Sỹ Kiệt hạ giọng thì thào:

- Hiền đệ nói nhỏ một chút. Cô gái đánh xe kia dường như có ý không ưa chúng ta.

Giọng nói lạnh lùng của thiếu nữ áo đen lại vang lên:

- Có gì mà ưa với chẳng ưa? Đợi khi tơ độc trên mình ngươi được giải trừ, ta phải hỏi ngươi cho được chuyện ấy mới thôi.

Hoa Sỹ Kiệt thâm kinh hãi, vội hỏi:

- Dám hỏi phương danh cô nương? Cô nương có thể vui lòng cho biết được chăng?

Thiếu nữ bên ngoài cười nhạt:

- Hiện giờ mi chưa xứng để hỏi. Sau này tự nhiên sẽ biết, song le...

Tư Đồ Không dùng phép Truyền âm nhập mật bảo chàng:

- Lạ thật! Khi tiểu đệ được người cứu ra khỏi Lạc Nhạn Phong, không lâu sau liền bị mất tri giác. đến khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây.

Hoa Sỹ Kiệt cũng dùng Truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Rồi sao nữa?

- Sau khi khôi phục được tri giác, tiểu đệ thấy có một vị lão hòa thượng cùng một thiếu nữ áo đen bịt mặt, hai người nhỏ to với nhau một lúc rồi thiếu nữ áo đen bỏ đi.

Hoa Sỹ Kiệt hỏi:

- Vị sư già bịt mặt đó có nói gì với hiền đệ không?

Tư Đồ Không lắc đầu:

- Không. Chỉ thấy lão khẽ phát tay áo, tiểu đệ liền mê man trở lại cho đến khi Kiệt huynh kêu gọi mới tỉnh lại.

Hoa Sỹ Kiệt nhẹ chếp miệng và đem những việc mình đã trải thuật lại cho Tư Đồ Không nghe.

Trầm ngâm một lúc Tư Đồ Không vụt nói:

- Tiểu đệ nhận thấy bóng sau lưng của vị sư già đó rất giống vị lão tăng đã xuất hiện nơi Thái Hành Sơn độ nọ.

Hoa Sỹ Kiệt thở dài buồn buồn cất giọng:

- Tất cả mọi cuộc gặp gỡ đều tựa như cơn mộng thoáng nhanh. Những gì đã qua nhắc lại nữa làm gì? Phan Quyên Quyên giờ này chẳng hiểu...

Giữa lúc hai người mãi nói chuyện, không hay bên ngoài trời đã có ánh bình minh, cỗ xe đã vượt xa một khoảng lộ trình mấy mươi dặm.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng la hét ồn ào. Cỗ xe đang chạy phăng phăng bỗng dừng khựng lại khiến người trong xe bị dẫn xóc dữ dội.

Hoa Sỹ Kiệt hé mắt nhìn qua khe hở ra ngoài thất có năm đại hán đứng giăng ngang đường chặn không cho xe đi.

Thiếu nữ che mặt đã nhảy xuống khỏi xe và đang gườm gườm nhìn năm gã nọ.

Sau khi nhìn rõ bộ mặt của năm người, Hoa Sỹ Kiệt không khỏi sững sờ kinh hãi vì năm tên nọ chính là Hắc Hải Ngũ Cuồng.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Văn thủ lãnh trong bọn trở tay vào cỗ xe quát:

- Cỗ xe này định đi đâu?

Nhìn rõ bọn Hắc Hải Ngũ Cuồng, thiếu nữ áo đen cơn giận bỗng bùng bùng kéo đến, mím môi âm trầm:

- Lũ ngươi không xứng để hỏi.

Hồng Trần Cuồng Sanh, gã thứ năm trong bọn, vốn rất mực kiêu căng, tiến lên cười lạt:

- Tại sao không xứng để hỏi? Mau để cỗ xe lại cho bọn lão phu mượn. Bằng trẻ nãi coi chừng bỏ mạng.

Thiếu nữ nhìn Hồng Trần Cuồng Sanh bằng ánh mắt rực sát khí, từ từ tiến lại phía hần.

Hồng Trần Cuồng Sanh nhãn quang vừa chạm vào ánh mắt đối phương, không khỏi rùng mình nghĩ thầm:

- “Đôi mắt ả này sao lại đầy sát khí như thế? ả là ai kìa?”

Tiếng quát lạnh lạnh của thiếu nữ vang lên khiến gã giật mình chột tỉnh:

- Tên ác tặc! Lưới trời lồng lộng. Không ngờ bữa nay ngươi lại tự đưa mình vào rọ.

Hồng Trần Cuồng Sanh tuy là kẻ xác xược kinh người, nhưng khi chạm phải tia mắt đầy căm thù cùng lời lẽ chứa chất oán hận của đối phương, trong lòng không khỏi rờn rợn hãi thâm.

Gã cố giữ vẻ bình tĩnh quát to:

- Ngươi là ai? Nếu chẳng phô bày chân diện, đừng trách ta hạ độc thủ.

Dứt lời ngọn quạt trên tay liền xòe rộng, chập chờn phát động chuẩn bị ra tay.

Hoa Sỹ Kiệt nằm bất động trong xe, đôi mắt nhìn qua khe hở treo treo nghiêng rã, hận rằng không thể xông ra để trả hận.

Thiếu nữ bịt mặt buông một tràng cười sắc lạnh:

- Ác đồ muốn biết ta là ai ư? Người cứ hồi tưởng xem trong số nạn nhân của người, kẻ nào bị người hãm hại thảm thương nhất?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ha hả:

- Những kẻ bị thiếu gia sát tử không dưới số trăm, còn như số bại dưới tay thiếu gia nhiều không đếm xiết. Làm sao mà nhớ được những kẻ vô danh tiểu tốt như mi?

Thiếu nữ áo đen dường như đã hết sức chịu đựng, lửa hận đang ngùn ngụt sôi trào, rút thanh trường kiếm sau lưng, thét lớn:

- Chính kẻ tiểu tốt vô danh này hôm nay sẽ nghiền người thành vạn mảnh.

Hỗn Hải Cuồng Long, nhân vật thứ hai trong Ngũ Cuồng đứng cạnh đấy vụt sấn tới gầm lên:

- Con tiểu nha đầu! Có chi không thể phơi bày mà lại che mặt trùm mây?

Cùng với tiếng quát, tay phải đã xĩa tới khoằm lại như móc câu, chớp nhanh vào đối thủ.

Định với đòn công chớp nhoáng để hạ thủ cô gái nên thế trào vừa rồi hẳn đã vận đến chín thành công lực.

Thiếu nữ áo đen chỉ thoáng động bước chân, Hỗn Hải Cuồng Long chợt thấy trước mắt chập chờn lay động, bóng đối phương liền đó mất đi như biến.

Gã giật mình vội xoay người lại, nhưng đã vụt rú lên một tiếng rồi ngã chúi xuống, người co quắp rên rỉ từng hồi.

Trước diễn biến cực kỳ đột ngột, bốn gã Cuồng Ma đều rùn lại, trở mắt lạng người.

Chúng chưa kịp thấp đối phương dùng thủ pháp chi để đả thương Hỗn Hải Cuồng Long trong nháy mắt.

Hoa Sỹ Kiệt cũng chẳng kém phần kinh mang, quay sang hỏi Tư Đồ Không:

- Hiền đệ có thấy hay không? Võ công của cô gái áo đen thật cao siêu khôn lường.

Tư Đồ Không cười đáp:

- Hắc Hải Ngũ Cuồng đã gặp phải sát tinh rồi.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân trước cái chết của đồng đảng, sau phút kinh ngạc, cơn tức giận bùng bùng bốc lên, quát to:

- Ác đồ! Chúng ta xưa nay chưa từng gặp qua. Tại sao người lại nhẫn tâm hạ độc thủ như thế?

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh:

- Dị Vân! Người không nhận ra được bốn cô nương ư?

Nàng ngừng lại đôi chút rồi tiếp:

- Nếu các người sau khi nhìn rõ mặt thật của ta ắt có thể ôm hận mà chết được.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân không đáp, kín đáo đưa mắt ra hiệu cho ba đồng bọn.

Lập tức cả bốn tên cùng rút nhanh khí giới, di động thân mình chia đứng bốn góc vây lấy thiếu nữ áo đen.

Dị Vân lúc ấy mới thét vang:

- Ác đồ! Nếu còn chưa lột vuông khăn bao mặt xuống thì đừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây.

Thiếu nữ buông tiếng cười lạnh lạnh:

- Trước kia tiền bọn người về Tử môn quan, ta đâu hẹp bụng chẳng cho bọn người thấy rõ chân diện của ta. Đồng thời để lũ người kiếp sau không còn gây thêm nghiệp ác.

Hoa Sỹ Kiệt, Tư Đồ Không nghe thế đều mong mỗi nhìn rõ chân diện thiếu nữ đó là ai?

Nhưng đáng tiếc nàng lại đứng quay lưng lại phía họ, thành thử không sao thấy được mặt nàng.

Vuông khăn che mặt từ từ đưa sang một bên, bốn gã Cuồng Ma đều không hẹn mà la lên kinh hãi:

- Người...người...

Vị thiếu nữ áo đen đứng trước mặt chúng không phải ai xa lạ mà chính là Phan Quyên Quyên, cô gái áo vàng đã bị Xà Hà Tiên Tử điểm huyết Ngũ Âm cho thành tàn phế và trao cho Hồng Trần Cuồng Sanh để gã mặc tình vui hoa dập liễu như đã thỏa thuận giữa đôi bên.

Hồng Trần Cuồng Sanh vô cùng thất sắc:

- Chẳng phải người đã thành tàn phế rồi ư? Sao võ công người...

Phan Quyên Quyên ngắt lời:

- Hồng Trần Cuồng Sanh! Có lẽ không bao giờ người ngờ đến phải không? Một kẻ đã trở thành tàn phế, bỗng nhiên có thể khôi phục lại võ công mà dung mạo cũng có thể hoàn vẹn lại như xưa. Những gì người đối với ta khi trước, nay ta sẽ trả lại gấp mười.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân sau khi nhìn rõ là Phan Quyên Quyên liền nhếch mép cười nhạt:

- Bằng vào sức đơn độc của người đã làm gì nổi bốn người chúng ta?

Phan Quyên Quyên chậm chậm kéo lại vuông khăn che mặt, gằn giọng từng tiếng một:

- Cuồng Ma giáo chủ! Người đừng vội đắc ý. Nói cho bọn người biết, khi bốn cô nương bị người đưa lên một tòa lầu cao để giở trò đồi bại, cô nương đã được một vị cao nhân cứu thoát đi. Hiện tại võ công không những được khôi phục mà còn luyện được

một thân tuyệt kỹ. Ngay cả Xà Hà Tiên Tử ta còn chẳng nao núng, huống chi là lũ người?

Hồng Trần Cuồng Sanh sau khi thấy được dung mạo Phan Quyên Quyên đã phục hồi, sắc đẹp còn có phần mỹ miều hơn xưa, đôi mắt đậm đăng lảo liên, cổ nạm ra bộ mặt tươi cười nói:

- Dù rằng võ công cô nương có tiến triển đến mức siêu tuyệt nào cũng không thể đấu lại bốn chúng tôi, tốt hơn hết là xóa bỏ oán hờn, theo bọn ta về Hắc Hải để cùng hưởng lạc thú trần gian.

Phan Quyên Quyên lửa giận bùng bùng quát:

- Ác đồ cam miệng! Ngày này sang năm chính là ngày giỗ đầu của bọn người đó.

Hồng Trần Cuồng Sanh mặt xạm lại:

- Người thật ưa nặng không ưa nhẹ phải không?

Phan Quyên Quyên hết phương dần chế:

- Khỏi nhiều lời. Tên nào muốn chết trước thì cứ xông lên.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân phác tay thành một cử chỉ:

- Chúng ta một lượt xông lên, tóm lấy con bé này rồi sẽ tính sau.

Dứt lời vội động thủ trước làm gương, tay phải thò ra chụp thẳng vào người thiếu nữ áo đen.

Năm ngón tay gã đang từ sắc tái bỗng trở thành đen thẫm. Đồng thời cánh tay lớn gấp hai lần.

Một lúc tung ra hai đòn tuyệt kỹ độc đáo “Thiết sa trảo” và “Thông tý công”. Dị Vân định ninh với thế công ô ạt ấy, đối phương dù tài giỏi bậc nào cũng chỉ đỡ được một trong hai chiêu ấy là cùng.

Nhưng sự thực luôn vượt ngoài ý tưởng. Phan Quyên Quyên chẳng những không lộ vẻ chi bối rối mà trái lại còn nhếch môi cười khinh miệt:

- Hai chiêu võ mèo này thì đã làm gì nổi ta?

Miệng thốt, người đã lướt nghiêng sang một phía, tránh thế trảo của đối phương, chân xoay nửa vòng nhanh hơn cả tia chớp xẹt, thân ảnh luồn ra sau lưng Dị Vân.

Bỗng nhiên trước mắt mất đi hình bóng đối phương, đồng thời sau lưng một luồng kinh lực ập tới, Dị Vân vội chuyển người biến chiêu phản kích, nhưng chiêu đã tung ra, hấn đã sạm người té ngổ trên đất.

Ba tên Cuồng Ma còn lại thêm phen sửng sốt lạng người.

Như một bóng quế hồn ma, thân hình Phan Quyên Quyên vừa thấy đó đã thoáng nhanh xô đến cạnh lão thứ tư Hồi Thiên Cuồng Khách.

Hồi Thiên Cuồng Khách khiếp hãi đến toát mồ hôi hột, quát to lên một tiếng trợ uy, vận thập thành công lực với món khí giới lạ lùng trên tay là 13 mũi diệp kiếm, liên tục như một chuỗi hào quang bắn thẳng vào người thiếu nữ.

Phan Quyên Quyên chẳng buồn tránh né, thân hình trụ vững như cột cổ liễu ngàn năm, tay phải nhẹ đẩy tới, một luồng cuồng phong như sóng triều bể cả, xô cuộn vào chuỗi diệp kiếm đang vù vù bắn tới.

Hồi Thiên Cuồng Khách chợt nghe hổ khẩu tay mình tê buốt, tiếp theo là một loạt thanh âm “tinh tang” vang lên, 13 mũi diệp kiếm kia lả tả rơi dài trên khoảng giữa hai người.

Đã thế ngực hắn còn bị dư kinh của luồng chưởng lực chấn động khiến gã không dần được, thét to lên một tiếng đau đớn rồi ngã ngối xuống đất.

Lão thứ ba trong Ngũ Cuồng, kiến thức khá quảng bác kinh hãi la lên:

- Thiên ảnh thân công!

Và không kịp ra dấu cho đồng bọn, gã quay người cầm cổ chạy thực mạng trên quang đạo.

Phan Quyên Quyên cất tiếng cười ghê rợn:

- Định chạy đâu?

Ngọn chưởng đã theo tay phóng ra như sấm sét.

Gã chưa vọt xa được mười thước đã hự lên một tiếng nặng nề rồi ngã chúi xuống nằm bất động.

Trong khoảnh khắc Ngũ Cuồng Hắc Hải đã mất bốn tên, lần lượt bị hạ dưới tay Phan Quyên Quyên.

Trận diện chỉ còn vồn vện có Hồng Trần Cuồng Sanh. Sắc mặt đã tái mét không còn chút máu, không lạnh mà tự dưng run khan.

Gã sợ hãi nghĩ thầm:

- “Thiên ảnh thân công! Môn tuyệt học này là một trong ba tuyệt chưởng của Thiếu Lâm, hình như đã thất truyền từ lâu, và lại nghe đồn là rất khó luyện, do đâu mà tiểu nha đầu này học được?”

Đầu óc gã lúc ấy chỉ vồn vện một ý niệm là trốn mau.

Tuy trong lúc sợ hãi đến cùng cực nhưng tâm trí gã vẫn không rối loạn chút nào, thừa lúc Phan Quyên Quyên còn đang đắc ý gã liền vung cây quạt tấn công liền ba chiêu.

Ba chiêu đột kích này vốn là tam chiêu cuối cùng rút ra từ pho “Thiên Dực nhuyển diệp phiến”. Chiêu thế vừa xuất thủ, bóng quạt đã trùng trùng xô tới, tốc độ nhanh như chớp giăng sao xẹt, phủ chụp lấy thân ảnh Phan Quyên Quyên.

Trong lúc bất phòng, vả lại không ngờ Hồng Trần Cuồng Sanh có khả năng quạt khởi ba chiêu sát thủ như thế, Phan Quyên Quyên đành thúc thủ lùi luôn ba bước.

Hồng Trần Cuồng Sanh chỉ mong có thế, vội thi triển khinh công đến mức tột độ lao đi như một đường chớp xẹt.

Loáng mắt gã đã cách xa trận trường ngoài ba trượng.

Nhưng Phan Quyên Quyên đâu có để kẻ thù duy nhất tẩu thoát một cách dễ dàng. Thân ảnh lồng trong tiếng cười sắc lạnh, tựa như thân ưng nuốt gió lao vượt qua đỉnh đầu Hồng Trần Cuồng Sanh nhanh hơn cả luồng sét giạt, với một thân pháp lạ lùng đẹp mắt, nhào lượn trên không một vòng vừa vạn rơi xuống chặn lối tiến của Hồng Trần Cuồng Sanh.

Chân vừa chấm đất, nàng liền buông ra một chuỗi cười lạnh lẽo:

- Hồng Trần Cuồng Sanh! Mang thân là nam tử đường đường. Té ra chỉ là hạng tiểu nhân nhất gan bất tài khiếp nhược đến thế ư?

Nàng ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp:

- Người vốn là một kẻ cuồng ngạo tự phụ lắm kia mà? Hãy trở về với bản sắc để cùng ta sống còn một trận để giải quyết tất cả hận thù khi trước.

Nhìn thấy Phan Quyên Quyên chỉ trong mấy chiêu đã hạ sát bốn đồng bọn của mình một cách dễ dàng, gã tự hiểu rõ mình quyết không phải đối thủ của Phan Quyên Quyên, trong 36 kế, chạy là thượng sách.

Nhưng qua lời lẽ của Phan Quyên Quyên khơi động lại lòng tự phụ cuồng ngạo đã ăn sâu vào tiềm thức. Bao nhiêu sợ hãi nhất thời tiêu tan. Gã ngang nhiên ngẩng đầu lớn tiếng:

- Tốt lắm! Dù biết mình võ công hôm nay không địch nổi mi, nhưng Hồng Trần Cuồng Sanh này không phải là kẻ khiếp nhược.

Ngọn quạt theo đó vụt phát động, từng vầng mây quạt như bão tố cuồng phong nhằm vào các đại huyệt chân thân Phan Quyên Quyên đánh tới.

Vốn đã mang ý định liều lĩnh nên vừa ra tay gã đã đem ra tất cả những đòn trí mạng tấn công.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh Phan Quyên Quyên đã chìm mất giữa bóng quạt mịt mù.

Hoa Sỹ Kiệt nằm trong xe kinh mang thất sắc.

Tư Đồ Không cũng đồng thời buông ra tiếng la, nhất định chắc thiếu nữ áo đen khó thoát khỏi trọng thương dưới đòn sát thủ của Hồng Trần Cuồng Sanh.

Tiếng cười đắc ý của Hồng Trần Cuồng Sanh không ngớt vang lên lạnh lạnh trong trận cuộc.

Vietkiem.com